

Büyük günah işleyen kâfir olur mu?

“Büyük günah işleyen kâfir olur mu? Günahkâr birisine karşı nasıl davranmalıyız?”

Günahlar kalbimizin, ruhumuzun ve içimizin dışa vurmayan yaralarıdır. Üstad Bedüzzaman Hazretlerinin ifâdesiyle, “İşlediğimiz her bir günah, kafamıza giren her bir şüphe, kalp ve rûhumuza yaralar açar.”¹

Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâm'ın yaralarından çıkan kurtlar nasıl onun kalbine ve diline ilişmişlerse; bizim işlediğimiz günahlardan gelen yaralar ve bu yaralardan meydana gelen vesveseler, şüpheler ve tereddütler de, îmânın mahalli olan kalbimizin içine ilişip îmânımızı zedelemekte ve îmânın tercümânı olan dilimizin yüksek zevkine ilişip, Allah'ı zikretmeye ve tefekkür etmeye karşı soğukluk vermektedir.

Üstad Saîd Nursî Hazretlerine göre, ısrarla işlenmeye devam edilen günah kalbe işleyip siyahlandıra siyahlandıra, îmân nûrunu çıkarıncaya kadar kalbi katılaştırıyor. Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol vardır. Her günah, istiğfar ile, tövbe ile, Allah'a sığınmakla derhal imha edilmediği takdirde, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırmağa başlamaktadır.

Söz gelişi, utandıracak bir günahı başkasının bilmesinden çekindiği için gizli işleyen bir adam, meleklerin ve ruhların varlıklarını ve kendisini görmekte olduklarını kabul etmek istemeyecektir. Onların varlıklarını inkâr etmeye karşı içinde bir arzu uyanacaktır. Böyle bir arenada iken, meleklerin varlıklarıyla ilgili küçük bir emâre ve şüphe bulsa, büyük bir delil gibi sarılacak ve inkâr noktasına geliverecektir.

Yine meselâ, Cehennem azabını netice veren bir günahı işleyen bir adam, Cehennem azabı ile korkutuldukça, önüne iki yol açılacaktır: Ya istiğfar ile Cehenneme karşı korunacak, ya da Cehennemin varlığını inkâr edecektir. Eğer nefsi fazla ağır basar ve istiğfar etmez ise, bütün ruhuyla Cehennemin olmamasını arzu etmeye başlayacaktır. İşte bu kendisini—Allah muhafaza—inkâr noktasına kadar götürecektir. Bu durumda elinden tutulmadığı ve Allah'ın rahmeti hatırlatılmadığı takdirde, küçük bir şüpheyi büyük bir burhan sayıp, Cehennemin inkârına yeltenecektir.²

Büyük günah işleyen kâfir olmaz.³ Ancak her günah içinde küfre götüren bir yol olduğunu nazara aldığımızda, büyük günahlarla küfür arasında çok ince bir zar bulunduğunu var saymalıyız. Ve eğer elimizden bir büyük günah sâdır olmuşsa, hiç vakit kaybetmeden pişmanlık duymalı ve Allah'a sığınmalıyız, istiğfar etmeli ve affımızı talep etmeliyiz. Allah kendisine sığınıldığında bütün günahları bağışlayandır.

Bir arkadaşımızın veya komşumuzun bir büyük günah işlediğini öğrendiğimizde asla onu dışlamamalı, kınamamalı, itmemeliyiz. Ona tevbe yolunu hatırlatmak ve bunda etkili olmak istiyorsak, mutlak sûrette "kavl-i leyyin"den ayrılmamalıyız. Nasıl ki, ölmek üzere olan birisinin yanında "lâ ilâhe illallah" kelime-i tevhidi hatırlatılır; fakat reddedebileceği nazar-ı îtibara alınarak, "Bunu söyle!" denilmezse; büyük günah işlediğini gördüğümüz ve tevbe yapmasını arzu ettiğimiz bir dostumuza kırıp dökerek, rencîde ederek, küçümseyerek ve kınayarak bu günahı haram kılan dînimize karşı soğukluk veya inkâr hissine kapılır; bu da—maazallah—onun küfre girmesine neden olabilir.

Eğer günah işleyen birisine tevbe noktasında bir iyilik yapmak istiyor isek; muhakkak şefkatle yaklaşmalı, tatlı dil ve tevâzu ile iletişim kurmalı, alçak gönüllülükle kalbine girmeliyiz. Kınayıcı bir üslup kullanmaktan kaçınmalıyız. Unutmamalıyız ki, atalarımızın, "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır" sözünü uygulayabileceğimiz en hayırlı alan, hiç şüphesiz "tebliğ" alanıdır.

Dipnot:

- 1- Lem'alar, s. 14;
- 2- Lem'alar, s. 15;
- 3- Lem'alar, s. 80;